

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.867 van 10 juni 1999
in de zaak A. 82.670/VII-17.895.**

In zake : Daniël VAN LAETHEM,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van VLAAMS-BRABANT,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. LUYPAERS,
kantoor houdende te HEVERLEE,
Ijzerenmolenstraat 105.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Daniël VAN LAETHEM op 25 februari 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 17 december 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep tegen het besluit van 20 juli 1998 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise houdende het verlenen aan Jan en Eric STEENACKERS van de vergunning voor het exploiteren van een inrichting voor de handel in en de opslag van granen, aardappelen en meststoffen, gelegen aan de Sint-Annastraat 33 te Meise, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 20 april 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 april
1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
E. BREWAEYS, die verschijnt voor de verzoeker, en van
advocaat H. DERDE die, loco advocaat P. LUYPAERS
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Ontvankelijkheid

1.1.1. Overwegende dat de verwerende partij als
eerste exceptie opwerpt dat de vordering onontvankelijk
is, omdat de verzoeker verkeerdelijk de provincie
Vlaams-Brabant als verwerende partij heeft aangeduid, in
plaats van de bestendige deputatie van de provincieraad
van die provincie;

1.1.2. Overwegende dat de onnauwkeurigheid die de
verzoekende partij inderdaad heeft begaan, geen enkele

invloed op het procesverloop heeft gehad; dat de precieze aanduiding van de verwerende partij niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven; dat de exceptie wordt verworpen;

1.2.1. Overwegende dat de verwerende partij in een tweede exceptie aanvoert dat de vordering laattijdig is;

1.2.2. Overwegende dat die exceptie dient te worden verworpen, omdat ze uitgaat van de stelling dat de termijn om de vordering in te stellen ingaat met de dag waarop het bestreden besluit is genomen, dit terwijl die termijn begint te lopen daags na de bekendmaking van dat besluit;

1.3.1. Overwegende dat als derde exceptie wordt aangevoerd dat "tenzij tegenbewijs" moet vastgesteld worden dat de verzoeker nagelaten heeft om tijdig een beroep tot nietigverklaring in te dienen;

1.3.2. Overwegende dat de exceptie wordt verworpen, omdat de verzoekende partij gelijktijdig met de vordering tot schorsing ook een annulatieberoep heeft ingediend;

2. Ten gronde

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Ernstig middel

2.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen weergegeven worden :

2.1.1.1. De eerste twee middelen van het verzoekschrift moeten samen worden gelezen.

Ze voeren de schending aan van artikel 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, en van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, doordat de betrokken inrichting onverenigbaar is met de gewestplanbestemming "parkgebied" en de vergunningverlenende overheid die bestemming niet mocht terzijde schuiven omdat naar haar oordeel het plan eigenaardigheden of onlogische bepalingen bevat.

2.1.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop :

"4.1.2.1 In Hoofddorde: Onontvankelijkheid van het middel

Het middel moet als onontvankelijk worden gekwalificeerd in relatie met de uiteenzetting van verzoekende partij in verband met zijn beweerd moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Verzoekende partij ent zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel namelijk op respectievelijk de aspecten geluidshinder, geurhinder en de lozing van mazout en industrieel afvalwater.

Deze aspecten relateren zich echter aan de uitbating van het bedrijf en aan de vraag of de hinder van de exploitatie tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt.

De vraag of de hinder van de exploitatie tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt is echter pas aan de orde indien vaststaat dat de exploitatie stedenbouwkundig en planologisch gezien aanvaardbaar is (R.v.St., MOERMAN, nr. 40.889, 29 oktober 1992).

M.a.w. gaat verzoekende partij er ter hoogte van zijn uiteenzetting op het vlak (van) het moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zelf van uit dat de inrichting planologisch en stedenbouwkundig aanvaardbaar is zodat hij niet op consistente en ontvankelijke wijze het tegendeel in een middel kan betogen.

Zodat het eerste middel om deze reden als onontvankelijk moet worden afgewezen.

4.1.2.2 Subsidiair: Niet ernstig middel

Verzoekende partij schijnt te willen betogen dat de kwestieuze milieuvergunning niet kon worden afgeleverd aangezien een bedrijf niet thuishoort binnen de gewestplanbestemming parkgebied.

De inrichting is inderdaad volgens de bepalingen van het gewestplan gesitueerd in het parkgebied, waarmee ze formeel in strijd is. Anderzijds is de feitelijke situatie ter plaatse dusdanig dat het daadwerkelijk realiseren van de bestemming parkgebied totaal irrealistisch is.

Het is daarenboven niet zo dat een milieuvergunning niet zou kunnen worden verleend voor een zogenaamd zonevreemd bedrijf.

De uitbating van zonevreemde bedrijven kan immers worden vergund wanneer de milieuvergunningsaanvraag tot voorwerp heeft (artikel 43 §§ 6-12 gecoördineerd Stedenbouwdecreet):

- Het hernieuwen van een milieuvergunning van een bestaande inrichting;
- Het veranderen van de exploitatie van de bestaande inrichting, op voorwaarde dat de verandering geen vermeerdering van de oppervlakte of het volume voor gevolg heeft;
- Het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor een bouwvergunning voor het wijzigen van het gebruik werd verleend;
- Het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting, waarvoor een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw werd verleend.

In casu is er sprake van een bedrijf dat op continue wijze haar activiteiten heeft verdergezet en waarvan de installaties geldig vergund zijn geweest (Zie hiervoor R.v.St., 27 januari 1994, SERGEANT, nr. 45.835; R.v.St., 23 juni 1994, LEDUC-NEVEN, nr. 48.188). Het spreekt dan ook voor zich dat hiervoor een geldige exploitatievergunning kon worden verleend.

Inmiddels is er bovendien de omzendbrief (R0/97/01) betreffende de zonevreemde bedrijven verschenen, die de gemeenten in de gelegenheid stelt tot het opmaken van een sectoraal BPA om een regeling te treffen voor zonevreemde bedrijven. In casu neemt de gemeente zich voor inderdaad een dergelijk plan aan te nemen. De vertegenwoordigers van CBS van Meise op de vergadering van de PMVC, bevestigen dat tegen eind 1999 zowel een sectoraal BPA als een gemeentelijk structuurplan zullen opgesteld worden waarin dergelijke problematiek aan de orde zal komen.

Het bestreden besluit verwijst in de consideransen ook naar dit gegeven.

Bovendien wordt door de beperking van de vergunningstermijn tot 17.02.2003 de definitieve ontwikkeling van de omgeving niet gehypothekeerd.

Tenslotte wordt in het koninklijk besluit van 18.02.1974, houdende verlening van de bouwvergunning voor het oprichten van de twee loodsen, reeds vermeld dat de inrichting gelegen is in parkgebied, doch dat het geheel kan beschouwd worden als een verbetering van de plaatselijke aanleg. Het zou dan ook, in hoofde van het bestuur, in strijd geweest zijn met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel voorliggende milieuvergunningsaanvraag op planologische gronden te weigeren.

Verwerende partij besluit dan ook dat dit middel niet de door de wet vereiste ernst vertoont, zodat het dient te worden verworpen";

2.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel ernstig is om de volgende redenen:

2.1.2.1. Het bestreden besluit vergunt de uitbating van een handel in en de opslag van granen, aardappelen en meststoffen.

In concreto betreft het :

- een ruimte voor het stallen van 8 motorvoertuigen;
- een compressor van 7,9 kW;
- een ondergrondse opslagplaats voor 20.000 liter brandbare vloeistoffen;
- een opslagplaats voor 800 liter motorolie;
- een diesilverdeelpomp;
- de opslag van 1.000 ton kunstmest;
- de opslag van 5.000 m³ losse granen;
- de lozing van huishoudelijk afvalwater;
- een hoogspanningscabine van 150 kVA.

De vergunde inrichting ligt in een gebied dat door het toepasselijke gewestplan bestemd is tot "parkgebied".

Met betrekking tot de verenigbaarheid van die inrichting met de gewestplanbestemming wordt in de aanhef van het bestreden besluit gesteld :

"Evaluatie van het beroepschrift:

1. De inrichting is inderdaad volgens de bepalingen van het gewestplan gesitueerd in het parkgebied, waarmee ze formeel in strijd is. Anderzijds is de feitelijke situatie ter plaatse dusdanig dat het daadwerkelijk realiseren van de bestemming parkgebied totaal irrealistisch is.

Inmiddels is er een omzendbrief (R0/97/01) betreffende de zonevreemde bedrijven verschenen, die de gemeenten in de gelegenheid stelt tot het opmaken van een sectoraal BPA om een regeling te treffen voor zonevreemde bedrijven. Het bestreden besluit verwijst in de consideransen ook naar dit gegeven en door de beperking van de vergunningstermijn tot 17.02.2003 wordt de definitieve ontwikkeling van de omgeving niet gehypothekeerd.

De vertegenwoordiger van het CBS van Meise op de vergadering van de PMVC, bevestigt dat tegen eind 1999 zowel een sectoraal BPA als een gemeentelijk structuurplan zullen opgesteld worden waarin dergelijke problematiek aan de orde zal komen.

Bovendien wordt in het koninklijk besluit van 18.02.1974, houdende verlening van de bouwvergunning voor het oprichten van de twee loodsen, reeds vermeld dat de inrichting gelegen is in parkgebied, doch dat het geheel kan beschouwd worden als een verbetering van de plaatselijke aanleg.

...
Evaluatie:

Volgens Vlarem is de bestaande vergunning inderdaad vervallen. Toch bevat Vlarem II geen verbodsbepaling voor uitbating van dergelijk nieuw bedrijf ingedeeld in klasse 2. Het verbod geldt voor de uitbating van nieuwe klasse 1 bedrijven in woongebied of waterwingebied.

Volgens de Stedenbouwwet is het bedrijf correct bouwkundig vergund en is het dus een bestaande inrichting.

Een nieuwe handel in granen zou inderdaad planologisch onverenigbaar zijn met het parkgebied.

De nog resterende beperkte vergunningstermijn verleend door het CBS (17/02/2003 = 20 jaar gerekend vanaf 17/02/1983, datum waarop de oude milieuvergunning verviel), stelt het College in staat om een sectoraal BPA voor zonevreemde bedrijven en een gemeentelijk structuurplan op te stellen waarin de problematiek kan geregeld worden.

Er dient nogmaals benadrukt te worden dat de plaatselijke opbouw van het parkgebied zeer onlogisch

is, ook al heeft de exploitant niet tijdig bezwaar ingediend tegen de bestemming van het gewestplan.

Overigens werd in de bestreden beslissing enkel de bestaande toestand bevestigd. De uitbreiding met een werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen werd geweigerd.

Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse (KB van 07.03.1977) gelegen is in parkgebied:

- palend aan een zone voor gemeenschapsvoorzieningen,
- op een afstand van ca. 150 m van twee woongebieden met landelijk karakter,
- op een afstand van ca. 150 m van een recreatiegebied;

dat de zone voor gemeenschapsvoorzieningen en de recreatiezone zijn ingenomen door het gemeentelijk sportcomplex 'DE NEKKER' (voetbalterreinen en tennisterreinen) en zijn toegang en parkeerterrein;

dat de verkaveling 'GROENDAL', waar de beroepindiener woont, eveneens gelegen is in het parkgebied; dat verkavelingsvergunningen dateren van 25.09.1969 en 19.01.1973;

dat de bouwvergunning voor de twee loodsen van het bedrijf bij Koninklijk Besluit d.d. 18.02.1974 werd toegestaan;

Overwegende dat het gewestplan hier wel enkele eigenaardige en onlogische bepalingen bevat; dat het gebied ten noorden van de Sint-Annastraat onmiskenbaar parkgebied is; dat de uitloper ten zuiden ervan dat het betrokken bedrijfsterrein omvat evenals het gebied ten oosten van het bedrijf dat eveneens als parkgebied is ingekleurd helemaal niet te verklaren is; dat immers zowel de bouwvergunningen voor de loodsen, als de verkavelingsvergunningen voor de woonwijk van voor het in voege treden van het gewestplan dateren, waardoor het effectief realiseren van de ingekleurde planologische bestemming totaal onrealistisch was en is".

2.1.2.2. Het middel is ontvankelijk.

Het feit dat de verzoeker zich in zijn uiteenzetting met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel beklagt over diverse vormen van hinder veroorzaakt door het bestreden besluit, impliceert immers in geen enkel opzicht dat hij oordeelt dat de inrichting planologisch en stedenbouwkundig aanvaardbaar is.

2.1.2.3. De plannen van aanleg hebben luidens artikel 2, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bindende en verordenende kracht.

Dit heeft tot gevolg dat beslissingen betreffende milieuvergunningsaanvragen de bepalingen van deze plannen niet mogen miskennen, behoudens in de gevallen en in de vormen bij wet of decreet bepaald.

Deze bindende en verordenende kracht impliceert ook dat de vergunningverlenende overheid de gewestplannen moet respecteren, ook wanneer zij van oordeel is dat een bepaalde planbestemming "irrealistisch", "zeer onlogisch", "eigenaardig" of "onrealistisch" is.

Luidens bovenvermelde decreetbepaling blijven de plannen van aanleg immers gelden totdat zij door andere plannen worden vervangen na herziening.

Het komt de bevoegde overheid dan ook toe, indien zij een plan van aanleg met één of meerdere van bovenstaande adjectieven meent te moeten bestempelen, de geëigende procedures tot herziening, die aan alle betrokken partijen de nodige waarborgen bieden, te volgen in plaats van eigenmachtig het plan naast zich neer te leggen.

2.1.2.4. In casu is de verwerende partij het ermee eens dat het gewestplan geschonden is door het bestreden besluit. Ook het bestreden besluit geeft dit expliciet toe.

Om de onder punt 2.1.2.3 hierboven vermelde redenen kan het gewestplan niet terzijde worden geschoven op grond van de in dat besluit gehanteerde motieven.

Ook het feit dat "een sectoraal BPA voor zonevreemde bedrijven en een gemeentelijk structuurplan" in het vooruitzicht worden gesteld, is geen rechtens toelaatbaar motief.

2.1.2.5. Het bestreden besluit maakt geen toepassing van artikel 43, §§ 6 en volgende, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening.

De verwerende partij kan zich dan ook niet dienstig op die bepalingen beroepen;

2.2. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overwegende dat ook deze schorsingsvoorwaarde is vervuld, en wel hierom :

2.2.1. De verwerende partij betwist niet dat de verzoeker in de onmiddellijke omgeving van de inrichting, tevens in hetzelfde parkgebied, woont.

2.2.2. De verzoeker maakt aannemelijk dat het betrokken bedrijf geluidshinder naar aanleiding van het laden en lossen en overlast door vrachtwagenverkeer zal veroorzaken.

De verwerende partij stelt hier onder meer tegenover dat dit nadeel slechts tijdelijk moet worden ondergaan.

De verzoeker moet de ingeroepen nadelen echter niet gedogen, zelfs niet tijdelijk en zelfs niet in afwachting van de afhandeling van zijn annulatieberoep, in een gebied waar op het eerste gezicht planologisch helemaal geen hinderlijke inrichtingen thuishoren.

2.2.3. De verwerende partij stelt ten onrechte zonder enige nuance dat de "verladingsactiviteiten" binnen de bedrijfsgebouwen zullen gebeuren.

Het bestreden besluit legt immers het laden en lossen met gesloten deuren slechts op "tenzij dit om technische of veiligheidsredenen onverantwoord is".

Zonder te moeten oordelen of de verzoeker terecht even ongenueanceerd stelt dat dit altijd onmogelijk is, dient vastgesteld te worden dat de opgelegde voorwaarde al te vaag en algemeen geformuleerd is om een echte garantie te bieden.

2.2.4. De verwerende partij verwijst evenmin met goed gevolg naar het feit dat de verzoeker zich "met kennis van zaken komt vestigen in de omgeving van een bedrijf ...".

Exploitatie- en milieuvergunningen gelden immers slechts tijdelijk.

Omwonenden mogen er op vertrouwen dat bij het verlenen van nieuwe vergunningen de vigerende wetgeving zal gerespecteerd worden en dat zonevreemde bedrijven geen nieuwe vergunning meer zullen bekomen,

tenzij in de gevallen waarin dit decretaal is toegelaten.

Zij kunnen zich dan ook bij het verlenen van dergelijke nieuwe vergunning beroepen op de nadelen die uit die vergunning voortvloeien, ook al ondervonden zij die nadelen ook reeds in het verleden.

2.2.5. Ten slotte voert de verwerende partij aan dat de verzoeker "zich geenszins gehaast heeft bij het indienen van zijn verzoekschrift tot schorsing".

Ook dit argument gaat niet op.

Van een verzoeker die de schorsing wenst te bekomen wordt verwacht dat hij zijn ernstige middelen en zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het inleidend verzoekschrift ontwikkelt. Hij mag die uiteenzettingen niet aanvullen tijdens het verdere verloop van de rechtspleging.

Hem moet dan ook de volledige termijn waarover hij wettelijk beschikt om zijn vordering in te dienen, worden gegund, zodat hij die vordering zo accuraat mogelijk kan formuleren;

2.3. Overwegende dat bijgevolg voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 17 december 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep tegen het besluit van 20 juli 1998 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise houdende het verlenen aan Jan en Eric STEENACKERS van de vergunning voor het exploiteren van een inrichting voor de handel in en de opslag van granen, aardappelen en meststoffen, gelegen aan de Sint-Annastraat 33 te Meise, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien juni 1900 negenennegentig, door:

De H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.